

Mama

Te me quedaré a dins meu i me diré les coses que tu me diries

Foto: Lilim

Havia tingut un mal dia. Unes vint-i-quatre hores d'aquelles que llençaries a la tassa del vàter. Per sort aquella tarda, casualitats de la vida, venia ma mare a casa meua. Quan va sonar el timbre, em vaig sentir salvada. Menos mal que has vingut, mama, que porto una enrabiada que ara t'ho explico. I me la vaig abraçar.

Vam fer coses que fem quan ve ella a passar un dia a casa meua: arreglar les plantes, comprar-ne de noves, buscar solucions per optimitzar l'espai als trenta metres quadrats del meua existència quotidiana. Fins i tot aquesta vegada, amb un litre de pintura plàstica blanca, cinc eurets, em va fer una passada de meitat cap avall a totes les parets. La tia.

M'encanta, ma mare. A vegades, ho dono per fet, que la tinc. A vegades me'n queixo. A vegades, ma germana i jo la imitem, per riure. Sort que té sentit de l'humor i nosaltres dues, gràcia per fer-ho. Em sembla que és el que més m'agrada del món, que ma mare rigui.

A la nit, quan vam tornar de sopar, em vaig estirar al llit amb ella i li vaig dir, calla, que mirarem una sèrie que he llegit que està molt bé (*After Life*, de Ricky Gervais, era). Però ma mare cap al final del primer capítol ja es va quedar roquefort.

Jo vaig continuar mirant la sèrie a mitges mentre ella estava de viatge sideral al costat meu. No tenia son, em bullia el cap, havien aconseguit fer-me sentir mala persona, havia arribat a no

estimar-me gens, aquell dia -reaccions patològiques que té una quan algú m'emprèn, què voleu que us digui.

Però llavors, mirava la mare dormint, calmada, segura, quieta com una font esculpida que vessa amor categòric i vaig pensar que no, que jo soc bona persona perquè tu m'has fet bona i vaig decidir que, tant de bo sigui d'aquí a molts anys, però el dia que te me mòrigues, mama, te me quedaré a dins meu i me diré les coses que tu me diries i intentaré, ho prometo, estimar-me tant com m'estimes tu.